

У Новоме Саду 20. марта 1888.

„Стармалл“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све ште се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Помозимо!

Ох пролеће, ала су ти
Пуни јада први дани;
Долазиш нам тако кивно
С елементи разудани.

Још се вода не стигала
Што нам дому темељ срива
А већ ждере кров над главом
Ватра жива.

А бура се захукава
Да не легну зли таласи;
Ветар пири, буру шири,
Да се пожар не угаси.

Ко нас куне тако љуто
Из даљине многих миља?
Ко нас куне? — ил још горе:
— Ко нас тако благосиља?!

Бура руши, вода топи.
Пламен пропаст нашу снови.
Ил је мноштво наших греха,
Што те казни изазива!

Шта је, да је, то испитат'
Ко би сада каде им'о!
Један глас се само чује,
А тај вели: Помозимо!

Ох Кикиндо, српско место —
Ох без крова и без хлеба!
Ту су јади понајжешћи,
Ту најпреча помоћ треба.

На пепелу дома свога
Гладна деца, жене, људи, —
Па зар њина веља мука
Само сузе да нам буди!!

Помозимо, ко чим може,
Да што горе не видимо.
Помозимо, приложимо, —
Бар се тако поправимо!

И ми отварамо писаницу, да се што пре по-
могне страдалницима, браћи нашој у Кикинди.

Издавањство „Стармалог“ радо ће примати
и бележити сваки и најмањи милодарак и опре-
маће га журно куд треба.

Имена приложника:

Уредник овог листа 3 фор.

Издавач овог листа 20 фор. послао је од своје
стране одмах на први глас ове ужасне несреће.

Кад се обазремо на историју нашег српског
народног позоришта, дођу нам на ум свакојаке
мисли; а где има свакојаки мисли, ту има доста и
помучних, а доста и поучних.

Узмимо само да наше позориште постоји више
од 26 година, па ако сад и није здраво као лав, то
долази баш отуда што је морало много лавирати,
— јер лавови не лавирају, а ко мора да лави-
ра тај тешко остаје здрав као лав.

Кад се наше позориште зачело онда још није
било закона о народностима, онда је по природном
закону Србин своје мезимче могао српским народним
именом крстити и то се сматрало за сасвим природно
и од доле и од горе. Што се чисто српским новцем
основало то је било српско народно. Наша се скром-

ност није напела, а горња господа нису о нас запела, па ни сам Тиса, кад је већ постао „тигром“ није на позориште „српско народно“ режио, нити га је својим општрим опозиционалним зубима ујео.

И сами мађарски магнати показивали су се онда као пријатељи нашег позоришта. Онда је био г. Јаша Игњатовић посланик у Пешти, па су га мађарски магнати, с којима се добро живео, и сами нудили да завђе са листом међу њих, па ће и они приложити коју мангуру на олтар српске талије. Али така ти је та српска талија, — Игњатовић је онда ваљда имао и сувише српска поноса и није хтео да на српски завод жebraчи од мађарских магната и тако нема нико права казати, да наше позориште није у ствари и знојем и трудом и пореклом чисто српско народно.

Оно истина, српски је новац улазио и у оне фондове из којих се издржавају и мађарска позоришта у Пешти; улазио је каналом порције, — ал се није враћао олуком пропорције, јер да је било пропорције, било би и лепе субвенције нашем позоришту, — но од те субвенције и од њене конвенције сачувао је нас подуже господ бог на небеси.

Што се наше позориште звало „српско народно“ о то се од горе није записало ни онда, кад се је под дичном „Заставом“ коју је света Милетићева рука високо држала, кад је под том заставом стајала огромна (онда се још није звала „целокупна“) српска слободоумна странка, кад смо на сва уста викали што нас боли, кад су толики посланици српски момачки знали бранити право и достојанство српско. Ни онда није никоме, па ни Тиси падало на ум да запне за

то, што се наше позориште зове српско народно. Сад нас има и целокупних, и нецелокупних, — и да нас ко све скупи, можда ни онда не би били цели (или не би знали поћи к цели), — сад има посланика српских којима је мало дојакошњих листова српских, па у Пешти подижу нов „Српски Дневник“, — има тога свега, — ал можда баш за то што тога свега има сећа се висока влада и ниског позоришта српског, сећа га се тако пештански, да би нам милије било кад га се не би сећала.

Имали би ми давно красну зграду за наше позориште, јер многе општине турише руку у цеп, да приложе на ту цел, која иљадама, која стотинама, — али по тим добротворним рукама удари пештански прут, али преко тога витог прута не моглоше да пређу прилози (као што на пр. Руси могу да пређу преко много ширег Прута). — То је све било у славу автономije наших општина, и права располагања са својим имањем.

Сећам се и ја да је једаред општина новосадска хтела нашем позоришту да покљони плац на сред пијаце, да се ту зида српско народно позориште. Е ал онда г. Бенду још нисмо били изабрали за владу, и он је саветовао да се то ни пошто не допусти; јер би позориште било близу цркве римокатоличке, па би то било саблазан. Те да не буде те саблазни цркви римокатоличкој, покљони нам општина новосадска плац преко пута николајевске цркве. Свети Никола био би вољан отрпити и саблазан, и можда би му још милије било да му буде преко пута српско позориште у место — свињске пијаце.

ПОДЛИСТАК.

По дана у „концоларији“.

(ПОЛА ШАЛЕ, ПОЛА ИСТИНЕ)

од дра Каабулбуца.

(Свршетак.)

— „А где си ти море?“ раздера се на њега господин Аца, — „зар ти не чујеш, да те ја зовем, ха“? . . . „Ама, овај . . . онај . . . знаш, ја к’о мало задрем’о“, — брани се „ординац“, али у госп. Аце нема шале: „Ако још само једаред усудиш се, не чути мој глас, одма ћу с’ тобом у „штукуз“; је си разумео?“ — рече и — остаде жив. — Сад и госп. Наца, па и сам господин Шаца, као ове двојице, поучи „ординаца“ да му ваља бити опрезан, јер . . . јер . . . — Сиром бака збиља је мислио, е му ове „ћипте“ к’о што их је са друговима звао, могу нахуцити, па онда би јадна Ана дуго чекала, да јој се драги из „штопа“ врати . . . — „ординац“ је донео из оближње пиваре три чаше пива, јер су господа „загорела“, па и он онда скине своју торбу са клина, који је тога ради ударен у један „раф“ са старим протоколама, и науми да се и сам мало прихвати . . . Отвори торбу, ал’ — (сад ћете сви рећи: ал’ има шта видети!!) варате се, јер он немаде готово шта видети, почем од оног лепог масног овчијег сира, што је „екстра“ у неке крпице замонтан био, само трагови осташе, мрвице са којима се ни тиче не би задовољиле, — а од сланине фали бар поло-

вица! . . . До душе лукац је ту и црни и бели, али од оне половине проје, што му је од јуче преостало, нађе такође саме мрвице . . . „Ао — ла!“ узвикну јадни бака, — а ко је мој сир, и моју сланину тако осакатио? . . . — „Шта, шта“? упиташе сва три господина у један глас, — „то не може бити! то не сме бити! Ово је царска концоларија, ту нико не долази, окром госп. капетан и господа фелбаби, па ваљда нећеш тек мислити“ — — — проговори господин Шаца, — на што ће господин Аца додати: „море браћо! А да то није онај проклети миш, што нам никако мира не да? . . . Знате да је и мени пре годину дана скоро целу перцу изео“? . . . — Истражна комисија збиља пронађе, да су трагови зуба — *мишији*, и сиром ординац мораде а конто те неприлике свој дневни оброк смањити, јер иначе не би до суботе, — док „оплез“ дође, — дотрајало. — — Мриђајући нешто кроз зубе, што је врло налик било на „гладне ћипте“, изиђе он на поље, али за сваку сигурност, да не би ти *иогани мишеви* и онај заостатак потрошили, понесе и торбу са собом у стражару доле. — Господа су га само презирателно погледала, али рекла нису ништа. — Тек кад се он са свим нуз степенице сишао, рећи ће г. Шаца, господину Наци; казав сам ти већ толико пута, да се умериш, али ти ниси никада сит! Како би лепо могли и сутра доручковати, ал ти хоћеш сав сир уједаред да прогуташ!“ — Господин Наца на ове увредителне речи поврати: „Та да се ти ниси на сланину и проју онако наклонио, као да ниси три лана ништа окусио, не би он толико ни приметио,

Али кад новосадска општина није била тврда према српском нар. позоришту, она је послала закључак свој у Пешту на потврду. А Тиса се дуго преомишљао и напоследак је решио, да се хански плац може поклонити позоришту, али не „српском народном, које већ 26 година постоји, него „новосадском“, кога нема, нити га је кад било, нити коме на ум пада да га подиже.

И до сада су се наше жеље одбијале, али су се одбијале озбиљно. А сад се одбијају са вицеом и поругом.

Па шта сада?! Шта мисли српско осећање о господину Тиси?! — Ништа друго, већ само оно, што би мислило мађарско осећање о свакоме оном: који би с њима тако поступао

Амин!

Ђира. Штросмајер је ономад покловио многе хиљаде на добротворне народне цели. Тако се завршила његова „златна миса“.

Спира. Ох златна мисо! ште-та само што така мисо не падне на ум и коме нашем владици.

јер ја сам сир тако изврвио, да је морао мислити: миш је био, али ти и твој драги Аца“. — — „Молим, молим, да се моја личност не дира“, рећи ће на то овај, „ја сам још најумеренији био!“ — „Још ће сад изаћи, да сам ја та хала прождрљива!“ разљути се сад г. кано, — „а ја би молио, да се узме у призрење, да сам ја куд и камо старији и у плати, и у службовању“ . . . — „Ех, чудна ми купуса!“ — узвикну на то г. Наца, — „ти се већ увек са твојом већом платом bebучеш, као да си већ канцелиста, а не гоља као и ми“. — „Господине!“ исдрачи се на њ' госп. Шаца, — „господине, једну маџе!“ — — „А и ти господине језик за зубе!“ беше одговор и — госп. Шаца и госп. Наца полете једно другом у косе, титулирајући једно другом свима могућим именима, само не онима која „господи“ приличе. Аца их је мирио, али је ларма толика била, да су чак г. фелбаби из друге собе прекинули свој диван и дотрчали, да виде који је опет љаво у тој соби . . . „Проклета дерлад!“ рећи ће против сваке етикеције стари фелбаб Миша, — „увек се гложе, као да су поделили дедовину. — Мир балавци једни, јер ако узмем“ — — —

Не доврши . . . — На степеницама зачу се ход капетанов и док се он на оних 16 степеница испео и врата прве собе отворио, у којој г. фелбаби седе, — могао је одмах у себи рећи: ех, баш имам вредне људе око себе! . Сваки је то заб'о нос у хартију, па пише, пише, да све пуца! . . . Шта више стари г. Миша тако се задао у неки „акт“ да није ни зуо, кад су се врата отворила и г. ка-

П у с л и ц е.

⊙. Принц Кобург виче: Мамо! А одзив му то исто одговара.

□. „Наше Доба“ обећава да „Српском Дневнику“ неће очи копати. Јер тиме би утерао у лаж неку српску пословицу.

§. Скупштина се у Београду отворила. Ми у први мах нећемо о њој ништа да беседимо. нити што да управљамо на њену адресу. То је знак наше симпатије према њој, (јер и она је сама без беседе и без адресе).

⊕. Кад већ конзервативци праве нереди, онда је већ зацело ред да у Румунији буде друкчије.

△. Код Новог Сада вода опада. То је једино опадање које и „Стармали“ одобрава.

⊖. Ужасна је несрећа постигла Кикинду. Није нам до шале, — али ако је при томе пожару изгорео и кикиндски програм. — то је ипак нека утеха.

Ω. Брат-Јано је пао. За то има доста да захвали своје брат-Дмитру. Ако му не захвали он, захвалиће други Румуни.

петан ушао. . . Још се г. капетан ни „раскомотио“ није, нити свој „шрајброк“ са клина скинуо, ал' ево госп. „адлатус-а“ са неки „актом“ под пазухом иде преко степеница и одма за тим јавља г. капетану, да се доле у „грундбуху“ мало задржао због оне познате ствари „in causa“ Н. — У соби г. г. диурниста влада потпун мир. . . Пише се тамо у шеснајест, али је и време било, јер онај допис, што је као *гитан* обележен, требао је још после ручка, да буде одправљен кумпанији у месту, а сада је скоро 6 сахати. . . Али има и томе лека, — чим је ствар свршена, — узме госп. експедитор званичан куверат, па нацврља црвеном оловком, да се из далека види: „*Ausser Cours! Sehr dringend! BEI TAG UND NACHT!*“ — То је до душе био обичај, тако написати за оне кумпаније, које *нису у месту*, да би се такви актови што пре разашли из једне штације у другу. али, молим вас у оној хити, да акт само из руку иде, могла се и таква погрешка десити . . . Међутим је г. капетан нашао за добро, да започети рад на сутра остави, јер ето изби већ 6 сахата, а човек није тек роб, хоће и свој одмор да има.

Господин оде, а после три минута не беше ни у једној „концоларији“ ни живе душе!

Рећиће ми неко, да је ово немогуће, јер кад би то сваки дан тако ишло, неби се никада ништа урадило, — али ја на то примећујем: да има доста звања, гди се овако, или налик на овако, ради, ако не баш сваки дан, а оно бар *пет пута на недељу!*

Др. Назбулбуц.

М. Кажу да кронпринц немачки пати од уво-боље. Е па велика господа обично не чују добро. (Тако веде „Hum. Listi“.)

С. Уредника „Велике Србије“ метуше у пензију. Сигурно за то, да тако сад сво време може по-светити томе многочитаноме листу. Сигурно је то узрок, јер иначе не би било баш здраво радикално.

Бука. Рекоше, да ће „Српски Дневник“ изићи 8-ог марта.

Шука. А шта ми је до тога стало.

Бука. Сад опет обећавају да ће изићи првог априла.

Шука. Првог априла.

Бука. Првог априла.

Шука. Хе, хе! Али ако нас преваре.

Бука. Па боље да нас преваре са неизлазењем, него са излазењем.

Бука. Јеси чуо, Шука, ја тебе водем као брата, али знаш шта —?

Шука. А шта?

Бука. Ајде да се покикамо, или да се изгрдимо. Или бар да се споречкамо

Шука. Али, за име бога, на што то.

Бука. На што!? — На што!? — Ако то не у-радимо, још може ко посумњати да ли смо Срби.

(Бука и Шука почну се грдити, смрдити, чупати, пљувати, — можда само тек онако, да чују шта ће казати српски душмани.)

Српски душмани. Браво! Брависимо! То су прави Срби! Таке ми волемо! Foral! Ujra! Noch einmal!

„Амор“ пред судом.

Има л' правде још на свету?

Ја би рекао: нема!

Везане јој увек очи,
па седи и дрема!

Мале хуље само пате,
а велике — живе;
Мале хуље главом плате,
а велике — криве!

Ето „Амор“! . . . Хуља грдна,
макар да је мали,
колико су преступака,
на душу му пали!

По кра о је силна срца,
и данас их краде;
сачувати од њега се
нико баш не знаде!

О ружан је увек — стрелом,
то већ види свако,

оружаном руком да се
победити лако!

Пољубаца отео је,
да им броја није,
а кад сузу коју види,
још се злобно смије!

У груди је свима нама
ватру живу стако,
крв пролити човечанску,
и то му је лако!

Убио је невиности
да јој нема броја,
отровао живот многи,
без кавге и боја!

Па за таквог преступника
као „Амор“ што је,
параграфи законика,
зар и не постоје?!

По немачком.

Др. Казбулбуц.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом или азбучним нередом.

Благодјејаније. — Установа, (која није за уста стара, и која се брине, да се не мора на ђубре бацати: стари пасуљ, ужежено сочиво па ни сам смрдљив купус.

Гложани. — Једно место, које нема права да се тако зове, јер у њему не излазе ни два српска листа.

Шеретлук. — Најгори лук, — ал ипак уме да доспе и до највиших трпеза.

Текелија. — Отац, који би требао да има нај-благодарнијих синова, — све саме соколове (и несо-коловиће).

Балкански савез. — Дивна идеја, о којој људи више говоре кад су у опозицији, него што за њу раде, кад би најбоље могли.

Хурбан. — Сад већ мртав човек, али жив доказ да неки грешници и од мртвих људи зазирати морају.

Пријатељство. — Красна веза, која се у пуној чистоти налази — кад и кад. Али опет кад и кад тражи само кад и кад.

Угарска. — Држава, у којој би људи могли бити срећни. Али ако нису, — томе „Стармали“ није крив.

Матица Српска. — Друштво, које кад би и нај-мање погрешило, платило би животом; а кад није криво, онда плати само 250 фр. истражних трошкова.

Матица Словачка. — Непојан мртвац, који чека своје време да лепше и дичније васкрсне.

Прота новосадски. — Начелно питање, о којем сад већ и „Туркос“ и „Нашедобос“ тако исто ђу-те, као на пример и „Браник“ и „Застава“.

(Продужиће се.)

Црно на бело!

(превод)

Учећи права над књигом седим,
а свуда влада покој и мир;
Само за мене доба је муке!
Испити ту су! Ђачки немир!
У књизи тражим „правице“ речи,
што кривду казни, а тугу лечи,
а доказ ту је нуждан за цело,
црно на бело!

Природа иште од сваког своје.
укочен поглед на књигу гледа,
Ал' очи мутне, склапају с' саме,
сну ми се више отети не да!
У сну ми дођу другчија слова,
нег' што их има књижура ова,
па и ту ипак видим за цело:
црно на бело.

Беле јој груди, ка мрамор исти!
ручице мале, па тако беле!
а лишце љупко, вилинско лишце;
Ал' очи црне баш ме занеле!
Па коса црна по белом врату
несташно пала љубљеном злату!
Па ето доказ! Ето за цело:
Црно на бело.

Ох да сам сликар, душице мила.
да твога тела дражесне чари
кочица моја овековечи!
Ох, то би били небесни дари!
Ал' тога немам, прибор ми цео
Танано перо и папир бео.
Замачем перо у јада врело.
И пишем што ми душу занело,
И шта ми небо срцу отело,
То пишем худо,
Невешто лудо,
Црно на бело.

Др. Казбулбуц.

Гласови,

воји с почетка лепо изгледају.

Анђелић путује — из Крфа у Карловце.

„Наше Доба“ — престаје —

Чангови су сретни — што се могу вратити од
вуд су дошли.Тиса пружа руку немаџарским народима — да
је пољубе.

Благодјејанци карловачки сити су — пасуља.

Поп Панта се каје — што није њему првом
пало на ум да буде уредник „Нашег Доба“.Паша ићи увиђа да се обрукао — Пера То-
доровић.

Честита душа!

Бука:

Је л' молим те, Шуко,
истину ми кажи:
Како ти се свиди
тај господин Гаја?
Мени све изгледа,
да живи од лажи,
и од туђих само
масних залогоја?!

Шука:

Кад ме питаш тако,
право ћу ти рећи:
Вараш се у њему. . . .
Поштењак је ово,
не мож' бити већи!
Паметан је јако,
разборит у свему! . . .
Само мало „кеца“
што одвише љуби,
И што трештен пијан
по сокаци дуби;
И кад види туђе,
мисли да је своје;
И што нема воље
да му с' леђа зноје;
И кад може кога
он превара радо,
И што многи јадник
са њега је страдо;
И што има ствари,
да се човек гнуша;
Иначе је, веруј:
Поштењејша душа!

Др. Казбулбуц.

Из Вапсархеља

пишу да је овде умрло и без опела сахрањен неки
пеширцијски калфа. Сахрањен без опела, као каква
стрвина.

А то јо овако било:

Свештеник тамошњи зове се Тамаш. Људи су
га молили да опоје сиромашног покојника бога ради
и душе ради и говорили су му:

Опој га, Тамаш! Опој га, Тамаш.

А душепопечитељ одговара: Не чујем ја ништа,
до год ми говорите Тамаш.

— Да како да ти кажемо?

— Треба да ми кажете Ту маш! па ћу га он-
да опојати.

Он и она.

Седели су двоје крај бунара,
па гледали у дубину црну,
Љубећи се и грлећи слатко,
мисао им у будућност црну.

Он сад узе камичак у руку
па га баци у дубину доле
„Док из воде камен не изађе,
„душа моја тебе ће да воле.“

Она узе лагани иверак,
па га пусти, да по води плива:
„Док иверак на дно не пропаде
„О теби ће душа ми да снива!

Лето дође, бунар се сасуши,
камен видиш, а ивер на дну је! ...
Ал' од оних заљубљених двоје
већ се давно ништа и не — чује!

По немачком.

Др. Назбулбуц.

Са допуштењем

„Стармаловим“ измену је Јефта Распикућа своје презиме, и од сада ће се писати Јефта. Распик-Учевни.
Тако исто измењује Сима Губикапа своје дојаконше презиме, и од сада ће се писати: Симеон Губик-Аповни.

Тако исто Лука Летиврања измењује своје старо презиме, и подписује се Лука Летив-Рановни.
Exempla trahunt.

Баш је „галантан“!

На балу. (она)

Боже! Боже! Кад се сетим само,
мога првог, ах' сретнога бала!.;
Као да је ономадне било,
тако би вам све причати знала!

(он)

О, верујем госпођице Стако!
ал' се чудим ипак вашем дару
Тако дуго памћење је редко!

(истрча му!.. у ласкава жару.)

по једној анегдоти,

Др. Назбулбуц.

- А. Која се песма у Босни највећма загушује?
Б. Српска.
А. А која се арија у Босни највећма шири.
Б. Чивут-арија.

Неће на исповест.

Простодушни неки, старога кова свештеник ступи
цветне недеље на амвон, те заче да говори својим
парохијанима овако: Правверни Хришћани! пошто
сутрашњим даном ступамо у страсну недељу, те по-
што ће сваки од вас по обичају приступити светој
исповести, то да не буде хуке и калобуке по цркви
као пређашњих година одлучио сам исповедати

у понедеоник — лажљивце.
у уторник — крадљивце.
у среду — кавгаџије.
у четвртак — распикуће и карташе,
у петак — опадаче.
у суботу — блуднике.

Свак ће се олако сетити да му тога поста ни
жива душа не дође на исповест, — а простодушни
попа није могао да разуме зашто то.

припослао Т. К. П. Ерцеговљанин.

Срећа.

Питали су чича Тиму
шта о срећи мисли?
Чича Тима ово рече,
пошто се промисли:

Није срећа:
пуна врећа!
Нит је срећа:
плаћа већа!
већ је срећа:
понајвећа:
млада снага, —
здрава плећа.

Др. Назбулбуц

Из циганског света.

Неки циганин укр'о кобилу, па га тога ради стрпају
с' оне стране браве. Пошто је већ неколико месеци под
истрагом лежао а никако пресуде, досади му се већ, те
се пошне на прозор одакле ће моћи видети судца кад
буде одлазио кући. Кад спази судца на соваку, почне ви-
кати на њега „та стани ти господине, или каколи се зо-
веш — докле ћу овако?“ — Судац се окрену да види ко
га зове, а цига постави даље „та ти-ти, што си се окрен-
н'о;“ судац се врати натраг те даде звати цигу у своју
писарницу, да види шта хоће. Кад доведу цигу пред ње-
га а он се сети да је овај још под истрагом, те га запи-
та, зашто неће да призна да је украо, кад су нашли ко-
билу код њега? На то му цига одговори „та суди већ је-
даред; докле ћу овако лежати? подели, мало на мене, мало
на тебе, мало на овог, мало на оног та није то била ка-
танска — била ћорава кобила; невреди ни 5 форината.

Пош'о циганин у госте у друго село. Пошто је јака
магла и цича зима била, рећи ће му један познаник: та
куда си пош'о, зар невидиш да је небо пало на земљу!?
Па нека, одговори цига, — ја ћу преко неба.

Д. Беса.

БРАЦА ПЕРА И — ДУХ.

Мој брадика Пера
 баш је јунак прави!
 Кад се штогод прича
 да те пређу мрави,
 он се тек насмеши,
 казивати стане,
 (а слушај га можеш,
 управ' док не сване).
 „Какви дуси, . . . виле, . . .
 и вампири худи?!
 Маните се тога,
 паметни сте људи!
 Мени је у веку
дух некакав дош'о,
 али чујте само,
 како ли је прош'о! . . .
 Био сам вам онда
 кочоперан јако,
 кад-кад добро ђаче,
 кад-кад — свакојако!
 Али страве нисам
 ни о' чега им'о,
 а ко деца, често,
 „страшно“ говоримо,
 причамо о духу,
 и авети каквој,
 што се ноћу јавља,
 у хаљини лакој,
 или о вампиру,
 ил о другој страви,
 а другаре моје
 ужас да подави!
 Само ја се смејах
 увек такој шали,
 срчан увек бејах,
 ма да бејах мали.

И код моје куће
 сви су добро знали,
 да се ја не клањам,
 хајдаји и хали,

па ме с тога често
 мећали на прсбу,
 сазивали виле
 и њихову мобу. —
 Највише ме онда
 моја сеша Маца,
 увредила, с речи:
 „бојиш ли се браца?!“

Једнога смо дана
 ми добили госте,
 родитељи ради,
 да их баш угосте,
 па покојни отац
 мени рече: „сине!
 сиђи се у нашег
 подрума низине,
 па из оног краја
 што на сокак гледи,
 из петачке оне,
 вина нам нацеди.

Узео сам свећу,
 јер је вече било,
 сишао се доле
 весело и чило. —
 Кад наточих вино
 па се дигох горе,
 зачух шапат неки,
 ко да близу зборе,
 погледах кроз тмину,
 али покрај врата,
 стоји нека слика
белим умотана
 Макар да се нисам
 аветића боја',
 ипак, признат' морам:
 дође ми до *зноја*.
 И прва ми мисо
 беше: брже к' врати!

Јест, ал тамо стоји
 вештац умотани! . . .

У забуни оној
 зграбим цигљу неку.
 Завитлам је, . . . вурим,
 ал' на грдну дреку,
 што нададе вештац,
 вештица је, . . . шта ли, . . .
 умало што бокал
 с вином не превали!

Сад се зачу вика
 и трка од горе,
 мога духа уста
 ништа већ не зборе,
 дотрчао отац,
 дотрчала мати,
 и остали гости
 звати и не звати.
 Само сеша Маце
 међу њима нема . . .

Она чело држи
 рукама обема,
 а из чела јуре
 све крвави млази
 Недаше јој мира
 неваљали врази,
 па у чаршав бели
 била се завукла,
 док је није цигља
 у главу утукла!

Од то доба има
 годиница доста,
 али сеша Маца
 та белега оста,
 да је сети увек
 на брадику свога,
 на маленог Перу
 али јуначкога!

Др. Казбулбуц.

Из наше торбице.

Милостива (новом слуги). Ако би дошао кројач да пита за мене, казаћеш му да нисам код куће.

Слуга. Молим, милостива, све ћу друго учинити, али само не иштите од мене да лажем. То моја савест не може да поднесе.

Милостива. Твоја савест може бити са свим спокојна, јер он ће знати, да то не лажеш ти, него ја.

Слуга. Е милостива, сад видим да сте племенита госпођа.

(У полицији). Полицај. Па шта си ти? које ти је занимање?

Скитница. (мисли се) Па ја сам сецер.

Полицај. Ја би чисто имао вољу да ти то не верујем. Али хајде-де, — покажи ми бар једну сведоцбу.

Скитница. (цуња руком по џеповима и извади једну „решконту“) Ево изволите!

Полицај. Па шта је то!? — Та то је решконт!

Скитница. Па да, то је решконт, — а то ми је и сведоцба; јер ја сецујем само на лутрију.

А. Лепо сам ја синоћ говорио мојој жени: Жено, немој да се свађамо, — јер имаће батина посла.

Б. Па је л' те послушала?

А. Није.

Б. Свађалисте се?

А. Свађалисмо се.

Б. Па је ли имала батина посла?

А. Јесте, — али, на жалост, по мојим леђима.

Супруга. Ала за бога, човече, како си се могао тако опити.

Супруг. Холт! Чекај! Да те нешто пи-пи-питам. Јеси-ли ти-ти-ти кадгод по-по-попила три литре вина?

Супруга. Нисам.

Супруг. Е па да бо-боме да онда не знаш, како се мо-може о-о-опити.

Учитељ. Би ли ти мени, Стевице, знао казати ди је Америка?

Стевица. (оштро) Би.

Учитељ. Па ди је?

Стевица. На мапи.

Учитељ. Е добро, Стевице, добро! Седи.

Стевица. (Седне па опет устане) Молим, господине, казао тата, да ће вам од недеље послати опет једно јагње.

Досетљива жена.

Око поноћи пробудише се од сна супружници: Исак и Рахила.

Рахила. Шта се ти море тако чешеш?

Исак. Сврбе ме леђа. Као да ме нешто гризе.

Рахила. Можда је бува.

Исак. Није.

Рахила. А да није стеница?

Исак. Неће бити.

Рахила. Хм! Није бува. Није стеница. Онда већ знам шта је.

Попа. Но, газда Мито, сипаш ли још воду у вино, што га точиш у твојој биртији?

Крчмар. Не више, господине. Од како сте ме поучили да је то грех, то више не радим. Не сипам више воду у вино, — него сад сипам вино у воду.

Доктор. Ви ћете сада, Шмуле, на вашу рану метати вејтин са три процента карболне киселине.

Шмуле. Gott im Himmel, господине, три процента! Та то је страшно мало. Али ви ваљда не мислите три процента на годину, већ на месец, per meso.

У пливници.

А. Гледај молим те како крчмар Ђока лепо и лако плива.

Б. Па није ни чудо. Та вода је крчмарски елеменат.

У гостионици.

Крчмар. Вечерали сте; попили сте литру вина, — а сад велите да неможете платити. Та то је да човек из коже искочи!

Гост. Ала човече, што се тако жестите. Та нисте ви криви што ја немам новаца.

М и р а з.

Младожења. Е сад још да запитам шта ви дајете уз вашу кћер као мираз.

Отац. Даћу јој мој најтоплији очински благослов. Младожења. То је лепо. Али зар ништа више?!
Отац. Даклем хтели би још што! Е па добро. Замолићу жену моју да јој и она да свој матерински благослов.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 22. марта

1888. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ПОНУДА ШТАМПАРИМА.

Једна стара, врло добро сачувана и за сваку радњу способна

РУЧНА ПРЕСА ЗА ШТАМПАЊЕ,

као и један стари од здравог храстовог дрвета врло јаки

Д Р В Е Н И П Р Е С

са гвозденим навијачем и притиском до 50 метарских цената за пресовање штампаних тискарија — продаје се по врло умереној цени. Пријаве за одкуп ових пресова прима администрација овога листа.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

1-6

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.